

Revue d'Arcus

Na co se můžete v tomto vydání těšit

- Zážitky s Arcusem - Adaptační kurz, Hallstatt a krampusové, Sladká Francie, Pražský hrad (články, vzpomínky, střípky)
- Jak jsme si představovali Ježíška? (anketa mezi učiteli)
- Úspěch na soutěži v piškvorkách
- Literární tvorba našich žáků
- K zamyšlení (úryvek z knihy nositelky Nobelovy ceny za literaturu)
(vše doplněno původními ilustracemi a kvalitními fotografiemi našich žáků a učitelů)

ZÁŽITKY S ARCUSEM

Adaptační kurz

Napsala Elen Strculová

Na adaptační kurz s Arcusem roku 2022 jsem se moc těšila. Odjízďeli jsme v pondělí 5. září v 8 hodin ráno. Cesta trvala asi hodinu a čtvrt. Když jsme tam dorazili, rozdělili nás do pokojů. Všichni lidé v hotelu mi přišli moc hodní. Hned první den jsme byli na hlavní pláži u Máchova jezera. Další den jsme hráli sobí šlachu, různé hry, čeho se bojíme a naopak. Poté taky hru v lese o důvěře se zavázanýma očima. Hodně jsme se u toho seznámili. Další úkol byl vymyslet a sehrát divadelní hru na pohádková témata v moderní době. Rozdělili jsme se do skupinek po osmi dětech a večer jsme hru zahráli. Před diváky jsme to zahráli trochu jinak, než jsme to měli nacvičené, ale byla to veliká zábava. Všechny týmy zahrály krásná představení, u kterých jsme se společně pobavili. Celý adaptační pobyt jsme si moc užili, poznali jsme se a našli nové kamarády. Těším se na další školní výlety!

Napsala Charlotte Elisa Ferahli

Jednoho dne nám paní učitelka řekla, že pojedeme na adapták. Já se hrozně těšila a zároveň malinko bála. O týden později jsem si uvědomila, že je to skoro tady. Začala jsem si balit kufr a hádala jsem se s bráchou o sladkosti, které si můžu vzít. Teď si asi říkáte, že je to nuda, tak já vás vezmu do autobusu. Je 5. 9. 2022 a já jsem vylezla z autobusu, šla na pokoj - áááá - první, co vidím, je pavouk. Mám pavouky ráda, tak jsme ho dali ven a večer šli spát. Ráno jsme si dali snídani a šli na pláž, tam jsem dělala gymnastiku a hráli jsme vybíku. Na oběd jsme měli vývar a myslím, že špagety. Hráli jsme hru o Africe a museli jsme přežít. Večer jsme měli divadlo a pak jsme šli spát. No a už sedím v autobuse a jedu domů.

Sladká Francie

POZNÁVACÍ ZÁJEZD

Napsala Lucie Durasová

V rámci našeho krátkého výletu do Paříže jsme měli možnost zavítat do Latinské čtvrti. Té se tak říká proto, že zde kdysi bydlelo mnoho studentů, kteří se mezi sebou domlouvali především za pomoci latinského jazyka. S francouzštinou jste se zde téměř nesetkali.

Učenci se v této části vyskytovali především proto, že se zde nacházela a stále nachází jedna z nejstarších univerzit na světě. Sorbonna. Ta byla postavena kolem roku 1253 kaplanem Ludvíka IX., Robertem de Sorbon. Nejdříve tato budova sloužila pouze jako kolej pro chudé studenty teologie, ale jen o několik let později se stala jedním z nejproslulejších středisek teologických studií. Její nabídka oborů se navíc v průběhu několika století široce rozrostla a především díky tomu, se nakonec i zařadila na seznam nejlepších univerzit v Evropě. Důkazem její dnešní slávy jsou i její bývalí studenti. V historii prošlo jejími učebnami mnoho významných osobností jako například Tomáš Akvinský, Karel IV., Pierre de Coubertin, Marie Curie-Sklodovská či Jan Patočka.

Dnes si budovu historické univerzity lze prohlédnout především zvenčí, poněvadž dovnitř je vstup veřejnosti povolen pouze výjimečně. Většinou v rámci nějakých akcí. Z Place de la Sorbonne jsme ale pohodlně mohli obdivovat největší symbol Sorbonny, a to krásnou kapli se zlatou kupolí, které se říká Chapelle de la Sorbonne. Ta byla postavena ve 40. letech 17. století na příkaz mocného kardinála Richelieu, jehož postavu můžeme znát i z románu Tři mušketýři od Alexandra Dumase. Zvenčí je vidět také věž univerzitní hvězdárny, která stojí na střeše této budovy. Zbytek je ale přístupný pouze studentům, kteří na této škole studují, což lze považovat za velice otravné, ale zároveň pochopitelné. I přesto, že jsme se nemohli podívat dovnitř, byl výlet k Sorbonně velice záživný a neuvěřitelně zajímavý.

Napsala E.K.

Naše škola uspořádala zájezd do Francie, kde jsme strávili pět dní, a za tu dobu jsme viděli řadu památek a nachodili spoustu kilometrů. Byl to opravdu nezapomenutelný zážitek.

Natěšení jsme odjížděli v pozdním pondělním odpoledni autobusem, kde jsem jela se svými kamarády úplně vzadu. Všichni jsme si mysleli, že celou dobu budeme spát, ale moc to nevyšlo.

Autobus byl stísněný a nemohli jsme najít žádnou pohodlnou polohu ke spánku, takže jsme naspali přerušovaně jen pár hodin.

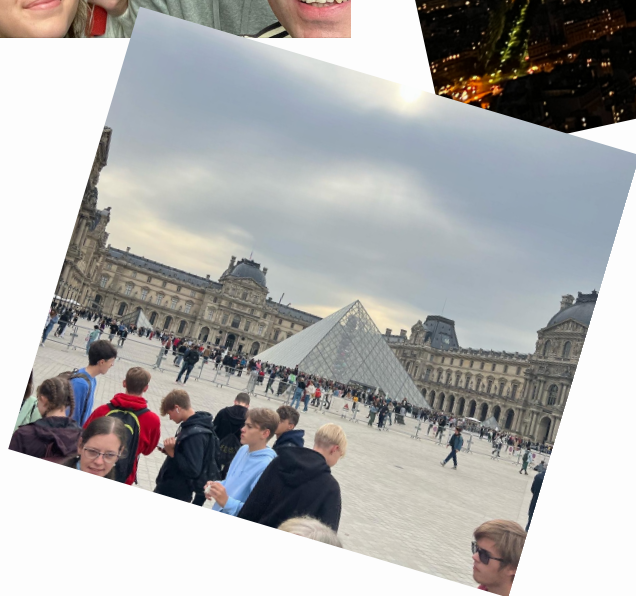
Brzy ráno jsme dorazili do Paříže a šli se postavit do řady na jednu z nejznámějších památek Francie – Eiffelovu věž. Výtahem jsme vyjeli až na samotný vrchol a kochali se výhledem na krásné město. Cestou dolů jsem to se svými kamarádkami vzala po schodech a jsem ráda, že jsme se takto rozhodli, protože to určitě stálo za to.

Během následujících dní jsme navštívili ještě několik nádherných míst. Co mi rozhodně utkvělo v paměti, je zámek ve Versailles a jeho nádherné zahrady, které ho obklopují. Zámek jsme prošli během chvilky, ale v zahradách jsme strávili spoustu času. Prošli jsme každou uličku a každý kout. K vidění jsou tam i různé atrakce na jezírkách, co jsou rozprostřeny různě po areálu, ale k naší smůle z nějakého důvodu nefungovaly.

Co určitě stojí za zmínku, je jídlo, které bylo opravdu skvělé. Ať už to byly malé svačinky různě po pekárnách, palačinky ze stánků na každém rohu nebo restaurace. Se spolužáky jsme si každý den náhodně vybrali restauraci, která se nám zrovna líbila, a navečeřeli se tam, což bylo kouzelné.

Povídali jsme si snad o všem, probrali spoustu témat a najedli se výborného jídla.

Do Paříže a jeho okolí bych rozhodně jela znovu, odnesla jsem si spoustu zážitků, ať už dojmy z nádherných památek či jídla nebo z cest domů, kdy jsme všichni vyčerpaním usnuli během pár minut.

Pražský hrad

EXKURZE

Napsal Michal Poslušný

V úterý 18. 10. 2022 vyrazila sekunda s třídní profesorkou Alenou Langrovou a zástupcem ředitele Janem Závětou na Pražský hrad. Nejdříve se jelo metrem na Národní třídu a poté tramvají, která nás dovezla až na samotný Hrad.

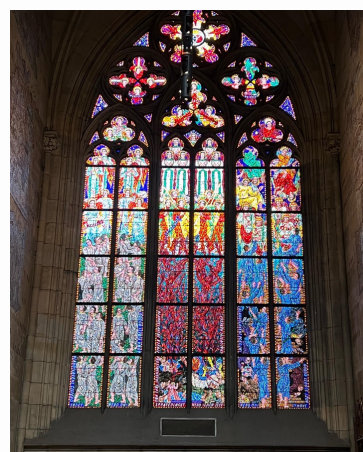
Na Pražském hradě jsme se potkali s naší paní průvodkyní. Ta nás po celou dobu provázela. Nejdříve jsme šli ke zbytkům kostela Panny Marie, který je nejstarší dochovanou stavbou Pražského hradu. Poté jsme navštívili Chrám svatého Víta, Václava a Vojtěcha, kde byla k vidění nádhera gotické architektury, zdobené klenby všech tří lodí, barevná okna s mozaikami, několik oltářů, kaplí a také náhrobky českých panovníků. Studenti křesťanského vyznání se zde také pomodlili. Dále jsme se podívali do paláce, ve kterém je Vladislavský sál, jsou v něm uchované repliky českých korunovačnických klenotů a také zde proběhla třetí pražská defenestrace.

Záhy jsme přešli do vedlejšího muzea, v němž jsme si prohledli příběh Pražského hradu od jeho vzniku až po současnost.

Předposlední zastávkou byla románská bazilika svatého Jiří, která byla také moc pěkná. Je zde vyvýšené kněžiště, v bočních lodích jsou obrazy, a dokonce i zvon. Také zde jsou tři hrobky českých panovníků. Celý interiér baziliky je přitom neomítnutý.

Nakonec jsme se podívali do Zlaté uličky, kde jsme měli na několik minut rozchod a mohli jsme navštívit i zdejší malé domečky. Nachází se tu stará alchymistická dílna z doby rudolfínské nebo také velký rytířský dům s rytířskou zbrojí, a dokonce i s mučícími nástroji. Někteří studenti si ještě zašli na občerstvení do bufetu nacházejícího se přímo v uličce.

Ještě na Hradě jsme se rozloučili s naší paní průvodkyní, která nás po všech zastávkách provázela. Za její zajímavé vyprávění jí musíme moc poděkovat. Pak se naše třída vydala dolů z Hradu po Starých zámeckých schodech, urazila pár stovek metrů pěšky, a nakonec došla opět městskou hromadnou dopravou až ke škole.

HALLSTATT A KRAMPUSOVÉ

Napsala Týna Podrazká

Toto pondělí 5.12. jsme se vydali se školou na výlet do rakouského městečka Hallstatt. Po šesti hodinách jízdy jsme sem dorazili odpoledne a vydali se na prohlídku do solných dolů. Museli jsme se nejdříve vyvézt nahoru lanovkou. Prohlídka zabrala zhruba tři hodiny, kdy jsme měli šanci se něco dozvědět o historii solných dolů. Také jsme se cestou dvakrát svezli po hornické dřevěné klouzačce. Z dolů jsme se nakonec dostali pomocí vláčku, takže jsme celou cestu nemuseli jít zase zpátky, jak jsme přišli. Po prohlídce, která skončila tak ve čtyři odpoledne, jsme až do devíti měli volno. Během toho jsme se snažili najít místo, kde se najíst, což bylo obtížné, vzhledem k tomu, že některé restaurace požadovaly rezervaci nebo byly zavřené kvůli průvodu krampusů. Nakonec byl na výběr stánek s kebabem nebo malá cukrárna (ale pokud jste měli štěstí, mohli jste třeba najít něco lepšího). V šest hodin měl začít na malém náměstí s "vánočními trhy" (dva stánky, nejspíš se svařákem) průvod krampusů, který byl ale kvůli komplikacím s deštěm odložen o hodinu. Pak ale průvod - nebo spíš show - začala. Krampuse a jejich chrastění obřích zvonů a rolniček doprovázela hlasitá hudba a pyrotechnické efekty. Měli na sobě propracované masky s rohy a kožešinu. Na začátku měli spíše nějakou choreografii, kdy jste mohli zahlédnout i krampuse na střeše a potom už jen procházeli davem, občas se rozhodli někoho z publika vytáhnout a odvézt nebo ho zmlátit svázanými proutky. Měli jste také šanci nějakého krampuse požádat o fotku. Po nějaké době se na náměstí objevil i Mikuláš, který malým dětem rozdával sladkosti. Průvod měl končit až v jedenáct večer, ale my jsme se už odebrali k odchodu mezi osmou až devátou. Pak jsme museli za deště a za tmy dojít zhruba dva kilometry k parkovišti za Hallstattem, kde stál náš autobus. Na zpáteční cestě nás bohužel zastihla sněhová vánice, kvůli které jsme do Prahy přijeli o hodinu později.

Úspěch našich spolužáků v soutěži piškvorky

Napsali Ondřej Martínek, Daniel Pohanka a Vít Adam

Náš piškvorkový tým "Zívrovy roboty" se zúčastnil piškvorkového turnaje. V okresním kole se hrálo metodou swap, která zařizuje vyrovnanost hry. Tam jsme se umístili první, porazili jsme i matematické Gymnázium Litoměřická, které vyhrálo krajské kolo.

V krajském kole hrálo stejným způsobem, jenom byl přidán švýcarský systém, který proti sobě nasadil týmy s podobnými schopnostmi. Každý tým hrál pět zápasů, my jsme 3 vyhráli, 1 remizovali a 1 prohráli. Umístili jsme se na 3. místě (postupovala první 2 místa), myslíme, že jsme hráli dobře, ale mohli jsme hrát i lépe.

Ježíšek

Jak jste si ho představovali?

Erika Vašková:
Ježíška jsem si představovala jako starého úctyhodného dědu, protože jsem si nedovedla představit, že by mi dárky nosilo nějaké mimino.

Jan Fejt:
Jako malý jsem si Ježíška představoval jako antropomorfního ježka s velkým pytlíkem na zádech, protože ježek zní jako Ježíšek.

Vojtěch Zívř:
Jako malý jsem si představoval, že Ježíšek je takový „baby boss“, který leží v kolébce a všechno to odtamtud řídí. A kdo tedy nosí dárky? No, každý má svého anděla strážného, tak každý tento anděl má jeden dům a nosí dárky tomu svému dítěti. A sem tam nějaký ten dáreček šoupne i rodičům.

Tomáš Tayari:
Já jsem jako malý Ježíška nevnímal jako nějaké maličké miminko, ale spíš jako nějakého „týpka z krucifixu.“ Nechápal jsem, proč by mi nějaké dítě mělo dávat dárky, když já jsem žádnému taky nikdy nedával.

Martina Vomastková:
Nevzpomínám si, že bych jako malá měla konkrétní představu o tom, jak Ježíšek vypadá. Mívali jsme ale na okně jako dekoraci nalepenou papírovou zimní krajinu s chaloupkou, která měla vystřižené okénko a dvířka tak, aby se daly otevřít, a já jsem vždycky myslela, že Ježíšek na Štědrý večer přijde právě těmi dveřmi v chaloupce.

Jitka Kopecká:
Jako vánoční miminko.

Alena Langerová:
Jako malého chlapečka v bílé košilce se zářivými zlatými vlásky.

Patrik Šimr:
Jako malého skřítky se zelenou bambulkou.

Literární tvorba

Sádrové krmítko

Napsal Patrik Bystrický

V jednom malém městečku, v jedné malé uličce stála malá zahrada. V té zahradě žil sádrový trpaslík Soraki. Dům, ke kterému zahrada patřila, byl už dlouhá léta prázdný a opuštěný. Kvůli tomu se Soraki cítil osamělý. Dokud mu nad špičatou červenou čepičkou neprolétli takoví dva malí ptáčci. Od té doby je pozoroval každý den. Nepřál si nic jiného, než aby mohl být nahoře a seznámit se s nimi.

Jednoho dne si ale řekl: „Už mám po krk té nekonečné samoty, musí to přeci nějak jít.“ A v tom dostal geniální nápad. Víte, i když byl dům už dávno opuštěný, tak tam přesto doručovali poštáči další a další dopisy. Sorakiho tedy napadlo, že si udělá křídla z dopisních obálek, kterých tam věřte mi byla spousta. Dalšího dne rána tedy vzal poštovní schránku doslova útokem. Obálky, balíčky a známky létaly doslova všude. Když už měl těch obálek dost, tak je vzal a potřel smůlou z nedalekého stromu. Sebral dvě pružné větve a jako pírka na ně obálky nalepil. Tak a bylo to hotovo. Ted' už jen zkontroloval, zdali je vše v pořádku, a vylezl na ten nejvyšší strom v zahradě. Nohy i ruce se mu při pohledu dolů klepaly, ale věděl, že to jinak nejde, a tak zaťal zuby a odrazil se.

On letí! Dokázal to. Trpaslík se opravdu vznášel. Byl tak šťastný, konečně nebude sám, ale to nevydrželo nadlouho. Než se nadál, opřel se do něj silný vítr a začal ho unášet pryč. Pak se spustil prudký déšť a začal mu rozpouštět „pírka“. Trpaslík místo letu právě prožíval volný pád. Viděl, jak se zem pod ním zvětšuje a zvětšuje. Nemohl se na to dívat. Zavřel oči. Řach! Roztřístil se na prach.

Ta rána probudila jednoho starého sochaře, a že byl zvědavý, šel se kouknout, co ji způsobilo. Když uviděl hromádku sádry, podivil se. Vzal ji dovnitř a přemýšlel, co by z ní udělal. Jeho vnoučata milovala ptáky, takže z ní udělal sádrové krmítko a to pověsil na zahradu.

I když Sorakiho plán byl odsouzen k neúspěchu, tak díky své odhodlanosti ted' mohl trávit každý den obklopen ptáčky, jak si přál.

Ilustrace Nátálie Vojtová

Volání sirén

Napsal Alex Rohlík

(Úryvek z povídky)

Na Cuan Scáthach se snesla mlha a spolu s tmou zahalila vše do neprůhledného závoje. Kapičky vody ulpívaly na bednách připravených v přístavu k naložení a leskly se na dláždění, zatímco studený mořský vánek trhal hustý opar a nesl s sebou vzdálený zpěv sirén. Ten dosahoval až k uším zahalené postavy stojící na hranici světla vrhaného pouliční lampou a stínu, ale nezdál se mít kýžený efekt. Osoba stála téměř nehnutě, jako by jejich volání ani neslyšela.

Dlouhý šedý plášť, jaký jeden našel jedině u enniských elfů, ji zahaloval až po chodidla a zdálo se, jako by na něj vítr neměl nejmenší vliv. Visel zplihle a nehnutě, jako oběšenci na nedalekém kopci, a obklopovala jej podobně ponurá atmosféra. Postava se nepohnula, ani když vítr zhasil lampu, u které stála. Když se plamen zamihotal a konečně se poddal, mlha se nahrnula dvířky, které ponocný zapomněl zavřít, dovnitř a uchvátila tenký proužek kouře, který po sobě světlo zanechalo. Padla tma. Jen bledý srpek měsíce, ostrý jako rituální dýka, zářil nad městem zahaleném v přízračném oparu.

Teprve tehdy se osoba obrátila směrem k tržišti a vykročila spěšně potměnou ulicí. Pečlivě a hlasitě si přitom počítala kroky. Nedostala se však ani ke stovce, když se naproti ní vynořila temná silueta. Ta se pomalu a vrávoravě přibližovala, kličkovala, jako by veškeré své jmění utratila za alkohol. Nebylo tedy divu, když vrazila do zdi po straně ulice a svezla se k zemi, kde zůstala.

“Favillo?” ozvalo se sípavě zpod kapuce a na světlo měsíce pronikající mlhou zpod ní vyklouzlo několik pramenů rezavých vlasů. Postava oslovená jako Favillo se sklonila k osobě u zdi a pozvedla jí kapuci, aby jí mohla pohlédnout do tváře. V stříbřitém svitu se zaleskly nezaměnitelně modré oči, ostré a hluboké i teď, když je kalila bolest. Muž na zemi se usmál, nevšímaje si rudé kapky skanuvší mu po bradě, a s vypětím sil pozvedl balík omotaný zakrváceným plátnem.

“Mám to.”

Byla klidná noc, přesně jako stvořená k posedávání na balkoně a popíjení horkého vína s trochou hřebíčku. Za okny se převalovala mlha v hustých chomáčích, měsíční svit ovíjel střechy města stříbřitou krajkou a Buržoust na okamžik zatoužil po tom, aby měl vlastní balkon. Při výstavbě nevěstince v něm nad romantikem převládla pragmatik, který říkal, že z balkonu by mu do pokoje táhlo, a tak se rozhodl ušetřit a v celé budově zbudovat balkon všehovšudy jeden. Ten pyšně čněl do ulice dobré podlaží nad mohutnými vstupními dveřmi. Ano, ony umně vyřezávané dveře, jež si s sebou do tohoto velkého a špinavého města sám Buržoust Marxista přivezl, když se sem nastěhoval, a na které teď někdo bušil. Buržoust si byl jistý, že jde o rány na dveře jeho nevěstince, jelikož vydávaly naprosto charakteristický zvuk, a tak se s hlubokým povzdechem zvedl z pohodlné lenošky a odložil na svůj drahocenný stůl dovezený až z Dračích Ostrovů broušenou sklenici horkého vína. Dozajista vychladne, než se vrátí.

Smířen s tím, že víno si bude muset dopít studené, utáhl si Buržoust pásek županu a přičísl si prsty plnovous, aby působil jak se patří důstojně, načež popadl přenosný svícen a vydal se s ním ze svého pokoje a k hlavnímu vchodu. Cesta to byla dlouhá, protože Marxistův pokoj se nacházel daleko za komnatami jeho zaměstnankyň, ale nakonec stanul ve vstupní hale. Ta teď byla temná a se svým vysokým stropem a okázalou výzdobou působila skoro jako svatyně.

Buržoust obešel svůj těžký pracovní stůl, u kterého ve dne úřadoval a přijímal zákazníky, a s ostražitostí, bez které by v Cuan Scáthach dlouho nepřežil, zamířil ke vchodu. Bušení se teď ozývalo hlasitěji a jaksí zoufaleji, jako by osoba za dveřmi ztrácela trpělivost.

Mnoho jiných by odpovědělo, nebo se alespoň zeptalo, kdo je za dveřmi, ale Buržoust nebyl laciným hrdinou historek, které si mladí vyprávěli po večerech při světle svíčky. On zaprvé nepřemýšlel kolenem a bylo mu jasné, že kdokoliv klepe na dveře v tuto noční hodinu, zjevně nezná Marxistou přísně stanovená pravidla, anebo nemá nic dobrého za lubem - nevěstinec přijímal zákazníky pouze do jedné hodiny ranní a ta již minula. Zadruhé nebyl včerejší a ve dveřích bylo zabudované kukátko. Tím tedy velice opatrně vykoukl, i když z druhé strany nebylo jak ho zahlédnout. Naskytl se mu pohled na čísi trup. Rozhodl se tedy, že by se nemusel dívat kukátkem vbudovaným pro trpaslíky a jiné menší rasy a přitáhl si stoličku, aby mohl použít to pro ostatní.

(pokračování příště)

Napsala a namalovala Natálie Vojtová

Dark

Everything is dark

The body is sinking

Not hitting the ground

Even though the bottom is near

The fire is still burning

The last hope

The only friend by my side

Before the eternity of darkness

K zamyšlení

Svět je látka, kterou každý den sprádáme na velkém tkalcovském stavu informací, diskuzí, filmů, knih, klepů a anekdot. Dnes je dosah práce těchto stavů obrovský - díky internetu se na tomto procesu může podílet téměř každý, zodpovědně i nezodpovědně, s láskou i nenávistí, v dobrém i zlém, ve službách života i smrti. Když se změní příběh, změní se i svět. v tomto smyslu je svět tvořen slovy.

To, jak přemýšlíme o světě a - co je možná ještě důležitější - jako něm mluvíme, má tedy obrovský význam. Stane-li se něco, co není vyprávěno, přestává to existovat a umírá...

Olga Tokarczuková, polská spisovatelka a nositelka Nobelovy ceny v knize Vnímavý vypravěč

Ilustrace Yevheniia Kuznetsova